

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Lukáše Hloucha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **S-A-S STAVBY spol. s.r.o.**, IČ 469 80 318, se sídlem Gagarinova 2770/54, Znojmo, zastoupen: JUDr. Aleš Lisko, advokát se sídlem Dolní Česká 345/32, Znojmo, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2012, č. j. 3591/1.30/12/14.3, ve věci uložení pokuty za správní delikty na úseku bezpečnosti práce,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajskému soudu“) dne 18. 12. 2012 žalobkyně brojila proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 24. 10. 2012, č. j. 3591/1.30/12/14.3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 11. 6. 2012, sp. zn. SD 207/12, č. j. 5787/9.30/12/14.3-RZ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), podle něhož byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správních deliktů uvedených v rozhodnutí a za spáchání těchto správních deliktů jí byla uložena pokuta ve výši 50.000 Kč.

Konkrétně byla žalobkyně uznána vinnou v bodě I.1 výroku prvostupňového rozhodnutí ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), a to tím, že jako provozovatel kotoučové pily typu HVP 60A (výr. číslo 718/95, inventární číslo 130) – dále také jen „kotoučová pila“ nesplnila povinnosti při zajištění řádného stavu tohoto výrobního zařízení stanovené v ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (dále jen zákon č. 309/2006 Sb.), neboť nezajistila, aby uvedený stroj byl z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodný pro práci, při níž je používán, a nesplnila stanovené minimální požadavky na bezpečný provoz a používání daného zařízení v závislosti na riziku vytvářeném daným zařízením a nevybavila stroj ochranným zařízením, které chrání život a zdraví zaměstnanců, a to ochranným krytem pilového kotouče. V bodě I.2 výroku prvostupňového rozhodnutí byla žalobkyně uznána vinnou podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce, neboť jako zaměstnavatelka v den kontroly dne 12. 3. 2012 na stavbě „OS Brno – Komín, 1. Etapa Bytový dům SO 02, ul. Podveská, Brno- Komín“ (dále jen „pracoviště“) nekontrolovala používání osobních ochranných pracovních prostředků u zaměstnance J. J., nar. X, který obsluhoval kotoučovou pilu bez přidělených osobních ochranných pracovních pomůcek (štíť, ochrana sluchu), a tím žalobkyně nesplnila povinnost stanovenou v ustanovení § 104 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů. Výrokem č. II byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, žalovaný uvedl, že kontrolou a následným správním řízením bylo zjištěno, že se žalobkyně dopustila správních deliktů tak, jak bylo uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí prvostupňového orgánu. Podle názoru žalovaného byl v rámci obou řízení, tzn. jak kontrolního, tak správního, dostatečně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. K odvolacím námitkám žalobkyně uvedla, že na základě důkazů z provedeného kontrolního řízení a správního řízení provedeného prvostupňovým správním orgánem a ze spisové dokumentace dospěl žalovaný k názoru, že účastníkem řízení byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 30

odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce. Pokud žalobkyně namítala, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť v něm chybí časové a místní určení spáchaného správního deliktu, pak se s tím žalovaný neztotožnil, neboť kotoučová pila jako výrobní zařízení byla ve výroku přesně specifikována a nebylo ji tak možno zaměnit za jinou. V bodě I.2 výroku prvostupňového rozhodnutí je pak popsáno, že v den kontroly (12. 3. 2012), že dotčený zaměstnanec obsluhoval specifikovanou kotoučovou pilu bez přidělených osobních ochranných pomůcek (štíť, ochrana sluchu). Žalobkyně byla s protokolem o kontrole řádně seznámena, přičemž zjištění inspektora bylo podpořeno i pořízenou fotodokumentací z konkrétního dne kontroly. Z uvedeného je jasné, kdy a kde byly správní delikty spáchány. Žalovaný proto považoval výrok prvostupňového rozhodnutí za přezkoumatelný, správný a srozumitelný.

K odvolacím námitkám proti výroku I. 2 prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že v rámci kontrolního ani následného správního řízení žalobkyně porušení právních předpisů (§ 104 odst. 4 zákoníku práce) nerozporovala a nenavrhovala provedení dalších důkazů. Pokud by žalobkyně kontrolovala používání osobních ochranných prostředků, nemohlo by dojít k situaci, kdy by zaměstnanec vykonával práci bez přidělených osobních ochranných prostředků a vystavoval by se tak možnosti poškození svého života a zdraví. Prvostupňový orgán i žalovaný tak považovaly za prokázané porušení povinnosti stanovené v ustanovení § 104 odst. 4 zákoníku práce, a tím i spáchání správního deliktu podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce.

Stran výše uložené pokuty žalovaný uvedl, že prvostupňový orgán postupoval v souladu s ustanovením § 36 odst. 1 zákoníku práce, pokud při stanovení pokuty přihlédl k poměrům žalobkyně, závažnosti správního deliktu, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem. Za správní delikt ve smyslu § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce lze uložit pokutu až do výše 1000 000 Kč, podle § 30 odst. 1 písm. h) téhož zákona lze uložit pokutu až do výše 2000 000 Kč. Pokuta ve výši 50 000 Kč byla tedy uložena při dolní hranici přísněji postižitelného správního deliktu. K tomu ještě žalovaný uvedl, že správní delikty na úseku bezpečnosti práce patří mezi nejzávažnější správní delikty, které zákon o inspekci práce postihuje. Již samotnou možnou výší pokuty zdůraznil zákonodárce nutnost ochrany života a zdraví při práci a nutnost prevence v této oblasti. Uložená pokuta je podle žalovaného adekvátní i v porovnání s jinými obdobnými případy, a zároveň v dostatečné výši, aby motivovala žalobkyni do budoucna od obdobného jednání. Proto žalovaný neshledal důvod pro její snížení či zrušení.

III. Žaloba

Žalobkyně namítala, že již v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu uvedla, že považuje prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné a zaměnitelné. Z popsaného správního deliktu uvedeného pod bodem 1 napadeného rozhodnutí spatřoval a nadále spatřuje žalobkyně v tom, že z něho nelze dovodit, kdy a kde měl být tento správní delikt spáchán. Skutek měl být popsán ve výroku prvostupňového rozhodnutí tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným skutkem, který by žalobkyně spáchala. Žalovaný však v odůvodnění svého rozhodnutí tuto námitku vypořádal tak, že v bodě I. 1 výroku prvostupňového rozhodnutí je přesně specifikováno výrobní zařízení, které nesplňovalo zákonné podmínky pro jeho

používání, a to kotoučová pila typu HVP 60 A (výr. číslo 718/95, inventární číslo 130), a proto je nebylo možné zaměnit s jiným výrobním zařízením. V návaznosti na bod I. 2 výroku prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že tato kotoučová pila byla výrobním zařízením, s nímž dne 12. 3. 2012 pracoval pan J. J., nar. X. S tím však žalobkyně nesouhlasí, neboť popis skutku musí být takový, aby nemohl být zaměnitelný s jiným skutkem. Nelze chybně časové a místní určení spáchaného skutku vykládat extenzivně pomocí jiného správního deliktu, který měl být též den spáchán stejnou osobou. Žalobkyně odkázala v tomto ohledu na ustanovení § 68 odst. 1 správního řádu upravujícího náležitosti rozhodnutí a uvedla, že podle jejího názoru by měl popis skutku být proveden natolik precizně, aby nebylo možno tento skutek zaměnit s jiným skutkem, který by mohl být spáchán stejným či jiným pachatelem. Časové a místní určení spáchaného správního deliktu má být jednou z podstatných náležitostí výroku. Podle žalobkyně se tak výrok I. 2 prvostupňového rozhodnutí vztahuje na zcela jiný správní delikt, a proto je napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné, neboť prvostupňové rozhodnutí jím mělo být zrušeno a vráceno zpět prvostupňovému orgánu k novému jednání.

Z provedených důkazů dále nevyplývá, že by žalobkyně zanedbala jakoukoliv svou povinnost stanovenou účastníku řízení podle ustanovení § 104 odst. 4 zákoníku práce, které stanoví povinnost pro zaměstnavatele. Žalobkyně na základě výkladu povinností zaměstnavatele ve smyslu prováděcího nařízení vlády č. 495/2001 Sb., kterým se stanoví rozsah a bližší podmínky poskytování osobních ochranných pracovních prostředků, mycích, čistících a dezinfekčních prostředků a nařízení vlády č. 21/2003 Sb., kterým se stanoví technické požadavky na osobní ochranné prostředky, dospěla k názoru, že má povinnost udržovat osobní ochranné pracovní prostředky v použitelném stavu a kontrolovat jejich používání. Z celého spisového materiálu ani z provedených důkazů však nevyplývá, že by žalobkyně tuto svou povinnost uloženou zákoníkem práce porušila. Žalobkyně především poukázala na to, že prvostupňový orgán neprováděl žádné dokazování, neboť nebylo nařízeno žádné ústní jednání a o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (§ 51 odst. 2 správního řádu). Žalovaný vycházel při svém rozhodování z důkazů, které měly být provedeny prvostupňovým správním orgánem provedeny za podmínek stanovených správním řádem.

Žalobkyně konečně namítala i zdůvodnění výše uložené pokuty. Prvostupňový orgán, s jehož úsudkem se žalovaný ztotožnil, vycházel z kontrolního zjištění, podle něhož ke dni kontroly zaměstnávala žalobkyně cca 100 zaměstnanců, přičemž podle databáze rejstříku ekonomických subjektů (RES) je veden v kategorii zaměstnanců se 100 – 199 zaměstnanci. Žalobkyně však nesouhlasí s tím, že by dokládala informace o svých majetkových možnostech a poměrech a ani k tomu nebyla nikdy vyzvána. Žalobkyně napadá postup žalovaného, který přihlédl při svém rozhodování k rozvaze ke dni 31. 12. 2010 a výkazu zisků a ztrát ke dni 31. 12. 2010, nikoliv však z rozvahy ke dni 31. 12. 2011 a výkazu zisku a ztrát ke dni 31. 12. 2011, z nichž vyplývá, že majetková situace žalobkyně již není taková jako v předcházejících letech. Podle názoru žalobkyně měly být použity listiny, které vypovídají o stavu nejbližší k datu spáchaní správního deliktu, čímž měl být zjištěna aktuální situace žalobkyně.

Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, a požádala zároveň o přiznání odkladného účinku.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že kontrola byla provedena ve dnech 12. 3., 19. 3. a 21. 3. 2012, a byl o ní vyhotoven protokol č. j. 3885/9.41/12/15.2 ze dne 21. 3. 2012. Žalobkyně ani po seznámení se s výsledkem kontroly a poskytnutém poučení nevyužila oprávnění podle ustanovení § 41 odst. 1 zákona o inspekci práce a nepožádala o přezkum protokolu ani nepodala námitku ve smyslu ustanovení § 41 odst. 2 zákona o inspekci práce. Žalovaný dále podrobně popsal průběh správního řízení a uvedl, že prvostupňový orgán vycházel ve správním řízení z listin založených ve spise, s nimiž byl seznámen a které nijak nečinil spornými. V rámci správního řízení byla žalobkyně nečinná a nenavrhovala žádné důkazy. Žalobkyně byla dne 1. 6. 2012 seznámena s podklady pro rozhodnutí, zejména s protokolem o kontrole a dále listinou „Přijatá opatření k odstranění nedostatků“, kde sama žalobkyně označila přijatá opatření proti zjištěným pochybením. Prvostupňový orgán neprováděl dokazování, neboť žalobkyně neoznačila důkazy, které by měly být provedeny. Postup podle § 53 odst. 6 správního řádu nebyl na místě, neboť by postrádal význam. Žalobkyně byla s listinami, které sloužily jako podklad pro rozhodnutí, dostatečně seznámena. K výši uložené pokuty uvedl, že podle jeho názoru nebyla likvidační, neboť žalobkyně musí disponovat mzdovými náklady v řádu 10 mil. Kč ročně.

Ve své replice k vyjádření žalovaného doručené krajskému soudu dne 27. 2. 2013 žalobkyně uvedla, že využila možnosti nahlédnout do správního spisu dne 1. 6. 2012, nicméně měla v této fázi řízení za to, že spisový materiál neobsahuje veškeré podklady před vydáním rozhodnutí a ani ji prvostupňový orgán o této skutečnosti neinformoval. Žalobkyně v té době neměla, k čemu by se mohla vyjádřit, neboť po podání odporu nebyly do spisového materiálu založeny žádné nové listiny. Následně pak již bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Žalobkyně tedy tvrdila, že nemohla vědět, kdy bude shromažďování podkladů v dané věci ukončeno, a tedy, kdy nastane okamžik „před vydáním rozhodnutí“. Žalobkyně v tomto ohledu odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 A 112/2002. Ve zbytku žalobkyně zopakovala své žalobní námitky o nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí z důvodu absence popisu skutku ve výroku, jakož i námitky směřující proti zdůvodnění výše uložené sankce.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Jelikož účastníci řízení projevíli souhlas s rozhodnutím věci bez jednání, krajský soud k rozhodnutí této věci jednání nenařizoval (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

K projednání a rozhodnutí věci si krajský soud vyžádal správní spis žalovaného a prvostupňového orgánu, z něhož zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Ve správním spisu je založen protokol o výsledku kontroly u žalobkyně ze dne 21. 3. 2012, č. j. 3775/9.41/12/15.2, z něhož vyplývá, že dne 12. 3. 2012 bylo při kontrole na předmětné stavbě zjištěno, že zaměstnanec J. J. (nar. X) používal kotoučovou pilu, na níž byl demontován ochranný kryt pilového kotouče, což je ve spisu doloženo i fotografií tohoto výrobního zařízení. Stejně tak bylo zjištěno, že tento zaměstnanec nepoužíval při práci přidělené osobní ochranné pracovní pomůcky. Tento protokol je podepsán za žalobkyni panem J. S. jako zplnomocněnou osobou. Dne 13. 4. 2012 bylo prvostupňovému orgánu doručeno sdělení o přijatých opatřeních k odstranění nedostatků, v němž je uvedeno, že na kotoučovou pilu byl namontován ochranný kryt pilového kotouče a pracovníci byli poučeni o četnosti důsledných kontrol používání přidělených osobních ochranných prostředků. Zápis o provedených kontrolách bude prováděn jedenkrát týdně do knihy BOZP, která je umístěna na stavbě.

Prvostupňový orgán nejprve ve věci rozhodl příkazem ze dne 27. 4. 2012, č. j. 5787/9.30/1214.3-PZ a uložil žalobkyni pokutu ve výši 50 000 Kč. Na základě včas podaného odporu však byl příkaz zrušen a žalobkyně byla vyrozuměna o pokračování správního řízení, v rámci něhož byla rovněž poučena o právech účastníka správního řízení, mj. i o právu vyjádřit se k podkladům správního rozhodnutí. V tomto vyrozumění bylo rovněž výslovně uvedeno, že po uplatnění procesních práv účastníka řízení, popř. nebude-li těchto práv ve stanovené lhůtě využito, bude dokazování v dané věci ukončeno a prvostupňový orgán vydá rozhodnutí na základě zjištěných podkladů. Ve spise je dále založen úřední záznam ze dne 1. 6. 2012, z něhož vyplývá, že se k prvostupňovému orgánu dostavil zástupce žalobkyně za účelem seznámení se s podklady. Z tohoto záznamu vyplývá, že právní zástupce sdělil prvostupňovému správnímu orgánu, že se do pěti pracovních dnů vyjádří k listinným podkladům pro rozhodnutí. Ze spisu je zřejmé, že tak ani v této lhůtě, ani později do vydání prvostupňového rozhodnutí neučinil.

Mezi účastníky je v předmětné věci tedy spor pouze o správnost postupu správních orgánů při projednání a rozhodnutí věci a o výši uložené pokuty, nikoliv však o samotný skutkový stav zjištěný kontrolou na pracovišti zaměstnanců žalobkyně.

K jednotlivým žalobním námitkám žalobkyně krajský soud uvádí následující.

Žalobkyně namítala, že již v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu uvedla, že považuje prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné a zaměnitelné, resp. že skutek měl být popsán ve výroku prvostupňového rozhodnutí tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným skutkem, který by žalobkyně spáchala. Krajský soud k tomu uvádí, že při rozhodování jiných správních deliktů musí být skutečně jak popis skutku, tak i jeho právní kvalifikace součástí výroku správního rozhodnutí, což potvrzuje i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu ve správním trestání. Lze poukázat kupř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007-63, podle něhož „výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Musí proto být formulován tak, aby z něho bylo zcela

jednoznačně patrné, jakého správního deliktu se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena správní sankce. Toto vnímání důležitosti popisu skutku bylo ještě prohloubeno sjednocujícím právním názorem rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, podle něhož výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] Smyslem citovaných právních názorů z judikatury Nejvyššího správního soudu je tedy zajištění jednoznačnosti, srozumitelnosti, přezkoumatelnosti a nezaměnitelnosti rozhodnutí o správním deliktu, kterou má zajišťovat již samotný výrok rozhodnutí, nikoliv až podrobný výklad skutkového stavu věci obsažený v odůvodnění rozhodnutí. Nezaměnitelnost popisu skutku hraje významnou roli zejména z pohledu zásady *ne bis in idem*, je však třeba ji zkoumat ve vztahu ke skutkovému a právnímu kontextu posuzované věci. Požadavek nezaměnitelnosti výroku ukládajícího sankci za správní delikt neznamená, že by měl být výrok o vině ze spáchání správního deliktu zahlcen všemi podrobnostmi skutkového děje, které nemají přímou relevanci ve vztahu k zákonným znakům předmětné skutkové podstaty správního deliktu.

Krajský soud nesouhlasí se žalobkyní, že prvostupňové rozhodnutí vydané v posuzované věci nebylo natolik přezkoumatelné, jednoznačné a nezaměnitelné, aby muselo být v odvolacím řízení zrušeno, jak žalobkyně požadovala. Podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce se *právník osoba se dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že neplní povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v nařízení vlády, kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí.* V bodě I.1 výroku prvostupňového rozhodnutí pak prvostupňový orgán řádně a jednoznačně identifikoval toto výrobní zařízení (tzn. kotoučovou pilu) a dále vysvětlila, v čem spočívají závady na řádném stavu tohoto zařízení. Ve vztahu k zákonné skutkové podstatě tedy podle názoru krajského soudu takový popis skutku dostačuje k zajištění přezkoumatelné identifikaci spáchaného skutku, neboť výrobní zařízení je specifikováno naprosto konkrétně a vada jeho řádného používání (absence ochranného kotouče) rovněž. Naproti tomu je zřejmé, že čas spáchání či místo nehraje z pohledu kvalifikace pod zákonné znaky skutkové podstaty roli a vzhledem k žalobkyní dříve přijatým opatřením k nápravě je naprosto zřejmé, že žalobkyni nemohla vzniknout a také nevznikla žádná skutečná pochybnost o tom, o které výrobní zařízení se jedná a na kterém místě se nachází.

Stejně tak krajský soud nesouhlasí s tím, že by bylo možno skutek popsáný v bodě I. 2 výroku prvostupňového rozhodnutí považovat za popis úplně jiného skutku, jak žalobkyně v žalobě namítá. Podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce *právník osoba se dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že nesplní povinnost udržovat osobní ochranné pracovní prostředky v použitelném stavu nebo nekontroluje jejich používání.* Jedná se v podstatě o sankční ustanovení ve vztahu k ustanovení § 104 odst. 4 zákoníku práce, podle něhož je „*zaměstnavatel je povinen udržovat osobní ochranné pracovní prostředky v použitelném stavu a kontrolovat jejich používání.*“ Ve výroku I. 2 prvostupňového rozhodnutí je již popsán skutek včetně výslovné specifikace časového a

místního určení, včetně úplné identifikace osoby zaměstnance, který při práci s kotoučovou pilou neměl v době kontroly (tzn. 12. 3. 2012) na stavbě „OS Brno – Komín, I. Etapa – Bytový dům SO 02, ul. Podveská, Brno- Komín“ na sobě ochranné pracovní pomůcky (štíť a ochranu sluchu). Krajský soud dává za pravdu žalovanému v tom smyslu, že žalobkyně oba sankcionované delikty uznala, neboť přijala opatření k nápravě (ve vztahu k výroku I.2 prvostupňového rozhodnutí jde konkrétně o proškolení zaměstnanců o používání osobních ochranných pomůcek při práci).

Další žalobní námitkou žalobkyně napadla procesní postup prvostupňového orgánu, který neprováděl žádné dokazování, neboť nebylo nařízeno žádné ústní jednání a o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (§ 51 odst. 2 správního řádu). K tomu krajský soud uvádí, že pro řízení o správních deliktech navazujících na předchozí kontrolní procedury je typické, že hlavním podkladem pro vydání správního rozhodnutí o správním deliktu je protokol o výsledcích kontroly, který zachycuje kontrolní zjištění, s nimiž je kontrolovaná osoba seznámena, což stvrzuje podpisem svého odpovědného zaměstnance (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2008, čj. 4 Ads 50/2008-84, přístupný na www.nssoud.cz). Nejinak tomu bylo i v posuzované věci, přičemž protokol o kontrole je i zde stěžejním podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci spáchaných správních deliktů. Pokud tedy žalobkyně nenavrhla provedení dalších důkazů a prvostupňový orgán považoval skutkový stav za dostatečně prokázaný na základě podkladů založených ve správním spise, nebylo třeba provádět další dokazování.

Ohledně výše uložené pokuty je třeba uvést, že žalobkyně nesouhlasí s její výší (50 000 Kč), nicméně v petitu žaloby nenavrhuje snížení (moderaci) uložené pokuty, a proto pro tento postup nebyly splněny zákonné podmínky (srov. ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s.). Podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce je možno uložit za spáchání správního deliktu vymezeného v § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce pokutu až do výše 1000 000 Kč a za spáchání správního deliktu vymezeného v § 30 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce pokutu až do výše 2000 000 Kč. V tomto ohledu nelze spatřovat ve výši uložené pokuty na základě užití zásady absorpce (viz k tomu např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, čj. 6 As 57/2004-54, přístupný na www.nssoud.cz) ve výši 50 000 Kč nic nepřiměřeného, neboť jde o sankci uloženou při spodní hranici zákonné sazby. Namítala-li žalobkyně, že žalovaný nedostatečně přihlédl k jejím majetkovým poměrům, nelze se s takovou argumentací ztotožnit. Žalovaný i prvostupňový správní orgán se v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně zabývaly okolnostmi rozhodnými pro stanovení výše pokuty. Jakkoliv lze žalobkyni přisvědčit, že správní orgány založily svůj úsudek o majetkových poměrech žalobkyně na informacích o jejím hospodaření v roce 2010, ačkoliv mohly využít novějších dat z roku 2011, nic to nemění na závěru, že uložená pokuta odpovídala ekonomickým možnostem žalobkyně a neměla rozhodně likvidační charakter. K tomu je možno odkázat i na právní názor Nejvyššího správního soudu plynoucí z usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, publikovaném pod č. 2092/2010 Sb. NSS, podle něhož správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů pro účely uložení pokuty za jiný správní delikt z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.

Toliko nad rámec nutného odůvodnění krajský soud podotýká, že se nemohl věcně zabývat námitkami, které žalobkyně vznesla až ve své replice doručené krajskému soudu dne 27. 2. 2013. Tyto námitky směřující vůči procesnímu postupu prvostupňového orgánu byly vzneseny až po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby, která plynula ve smyslu § 40 odst. 2 s. ř. s. ode dne doručení napadeného rozhodnutí žalobci (25. 10. 2012) a skončila dnem, který se shoduje svým označením se dnem určujícím počátek lhůty. Jelikož konec této lhůty připadl na svátek (25. 12. 2012), skončila lhůta první následující pracovní den, tedy ve čtvrtek 27. 12. 2012. Ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. již nebylo možno poté žalobu rozšířit o nové žalobní body, neboť lhůta pro podání žaloby je zároveň koncentračním mechanismem. Na okraj věci krajský soud dodává, že i kdyby se však jednalo o včasnou žalobní námitku ve smyslu citovaného ustanovení, nebylo by možno spatřovat v postupu prvostupňového orgánu vadu řízení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], neboť ve správním spisu nebyly založeny žádné podklady pro rozhodnutí, s nimiž by žalobkyně nebyla materiálně obeznámena. Z toho plyne, že její námitka směřuje toliko proti formální správnosti postupu prvostupňového orgánu, nicméně do jejích procesních práv nebylo postupem prvostupňového orgánu zasaženo.

VI. Shrnutí a závěr

Lze tedy shrnout, že k uložení pokuty za spáchání předmětných správních deliktů popsanych ve výroku prvostupňového rozhodnutí potvrzeného napadeným rozhodnutím žalovaného došlo v souladu se zákonem a tato pokuta nebyla zjevně nepřiměřená ani vzhledem k okolnostem případu, ani vzhledem k majetkovým poměrům žalobkyně. Řízení, které bylo v této souvislosti vedeno, pak nevykazuje jako celek takové vady, aby měly vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o uložení pokuty.

Krajský soud proto shledal žalobu jako celek nedůvodnou a jako takovou ji zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly (a ani je nepožadoval).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem;

to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. 2. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu